

את החשבון. מחיר הרפואה הפרטית

הסכרתי שבסבוב האחרון יש לי לחץ ב' עיניים, שקשה לי למקר את הראייה ואני נאלצת למצמץ בעיניים. ציינתי שבגלל זה מאמץ כואב לי מעל העיניים. הודיתי שמ' עולם לא היו לי בעיות עיניים, שאני רואה מצויין. עוד אמרתי לרופאה, שבערך בגיל 8 הרכבתי מישקפיים במשך תקופה קצרה, כנראה בגלל פזילה פנימית, או משהו כזה, לא זכרתי בדיוק. אבל מאז אני רואה מצויין. הר"ר ברכה ערכה לי בדיקת עיניים. היא הרכיבה לעיני זוגיות שונות. בחלק מה' מיקרם ראיית טוב יותר, לא באופן משמ' עותי. ציינתי שזו קצת עוור, אבל למעשה אני רואה הכי טוב ללא המישקפיים והזוגיות השונות.

היא לא השתכנעה. לפני שהיא הזליפה לתוך עיני את הטיפות מרחיבות-האישונים, הורעתי שאני מאוד אלרגית לתרופות. היא שאלה לאיזה, ונקבתי בכמה שמות. היא הז' ליפה לי. העיניים שרפו לי מאוד. התבקשתי להמ' תין בחרר בצד השני של הדיקה, שם פגשתי את כל מכריי מהמתנה הקודמת, בחרר ה' קודם. כשהגיע התור שלי, כבר לא ראיתי כמעט כלום. העיניים שרפו לי, ולא יכולתי להת' מקר, קיבלתי כאב-ראש חזק. מייד כשנכנסתי לחדרה של הר"ר, ציינתי

הפעולה הבאה של הר"ר ברכה היתה לפתוח את היומן ולקבוע תור לביקורת בעוד חודש וחצי. אמרתי שאודיע לה טלפונית לפני המועד, ואקבע אז. המשכתי להתלונן על כאבי ראש ועיניים, היא הזליפה לי טיפות נוספות. פחי דתי להתקשר עם ידידי שיכוא לקחת אותי, לא רציתי להיחשף.

איני יודעת איך הצלחתי לנהוג. כל אורות העיר ריצדו, בקושי היו לי אומדני' מרחק. באותם רגעים רציתי רק להיות בבית. כל זה קרה ביום החמישי. ביום הראשון שלאחריו הלכתי לרופא של קופת-החולים שכה אני חברה. הפעם כבר היו לי בעיות אמיתיות, העיניים שלי היו מודלקות מאוד. הסכרתי לרופא כי במשך שבוע היו לי לחצים בעיניים, שגרמו לי לקשיים במיקוד. בדיוק את אותו הסיפור סספתי לר"ר ברכה. הר' ספתי שחברים סידרו לי פגישה אצל רופא מומחה, שקבע שאני אסטיגמטית. הדגשתי גם שאני רואה מצויין, אלא שמאז טיפות העיניים להרחבת האישונים, ששם לי הרופא בבדיקה הקודמת, שרופות לי מאוד העיניים. הרופא ברק את הראייה שלי. התבקשתי לקרוא מיספרים מהשורה שלפני השורה ה' תחתונה. עשיתי זאת בקלות. אמרתי לרופא שאני מסוגלת לקרוא גם את השורה התח' תונה. ללא שום קושי, וקראתי אותה.

ד"ר ברכה ברט רבקה
רופאת עיניים
רחוב אמסטרדם 21, תל-אביב
טלפון 238520

קבלה / חשבונית מס 2100
נחשב מ' כ"ו / 1990
מקור

עבור

שולם במזומן
 בצ'ק מס' _____

תאריך 14-12-90
סך ש"ח _____
מס"מ ש"ח _____
סה"כ ש"ח 246

הקבלה של הד"ר ברכה ביקור אחד, 18 דקות, 250 ש"ח

את המצב. היא הרגיעה אותי שזה יעבור לי תוך כחצי שעה. האם אוכל לנהוג, שאלתי. היא צנתה בחיוב. כבר הצטערתי על המיבצע שלקחתי על עצמי. כאותם רגעים לא היה לי חשוב שום דבר, רק הפוקוס של העיניים וכאבי-הראש העזים. הר"ר ברכה ערכה לי בדיקה מאוד מקיפה. כשהתבקשתי לגלגל את העיניים לכיוונים שונים, זה היה לי קשה מאוד, בגלל כאבי הראש. ציינתי זאת. לא היתה תגובה. ואז באה הדיאגנוזה — טוב, את צריכה להרכיב כל היום מישקפיים, אמרה הר"ר. לנהיגה, לטלוויזיה, בעצם, כל היום. רק כשאת מבשלת במיטבח את לא צריכה מישי' פסיים, אבל שבעלך לא יתלונן שהתבשלים נשרפים.

הרופא בכל זאת שם לי זוגיות שונות. התוצאה היתה וזה לתוצאה אצל הר"ר ברכה — ראיית היתה קצת יותר טובה, בפירוש לא באופן משמעותי. גם באוזני הרופא הזה ציינתי את העובדות האלה. התבקשתי לקרוא מרף אותיות שונות, שוב קראתי בקלות גם את השורה התחתונה. האבחנה: "הכל בסדר גמור, את רואה מצויין, 6/6 בשתי העיניים. בעין ימין את קצת אסטיגמטית, אבל זה ממש לא משמעותי".

שאלתי את הר"ר מה זה אסטיגמציה. הפירוש הוא שאין מיקוד בראייה. הוא ציין מפורשות ש-99% מהאנושות הם קצת אס' טיגמטיים. "אז אני לא צריכה מישקפיי-ראייה?" "לא" היתה התשובה הנחרצת. "אז איך יכול היה הרופא האחר לקבוע לי דיאגנוזה כזו?" פה כבר לא יכול היה הרופא להתאפק, ושאל אותי אצל מי הייתי. ענית: "אצל הר"ר ברכה". הרופא הנהן בראשו ואמר: "היא רופאה טובה מאוד, אבל אצלה צריכים לחזור ולחזור". אמר ורשם לי תרופה נגד הדלקת. הר"ר ברכה נתנה לי קבלה כדת וכדין. שילמתי לה 250 שקל עבור הביקור. עשיתי חשבון שאם היא מקבלת רק 20 פאצינטיים ליום (היו שם יותר), 15 פעמים בחודש, הכנסתה מגיעה ל-75 אלף ש"ח לחודש, לפני' מס — חוץ משאר עיסוקיה הרפואיים.

רובים, לא סרטים

(המשך מעמוד 51)

לצערי אין אף אחד ברור שלנו שהולך על הנושא הזה בפוליטיקה. היה אחד — עדי אמוראי — והוא כבר לא בעניינים. **זאת אומרת שזו גם שאשלה שלכם?**

זו הפאשלה הכי גדולה שלנו. אין עבודה פוליטית בתחום הקולנוע. בכל מרינה בעולם ויתרו יוצרי-הקולנוע על היצירה לכמה שנים ועשו עבודה פוליטית.

רופא אתם מהכים שמישהו יע' שיה בשבילכם את העבודה?

אני רואה את עצמי בגאווה כמי ששרף שנתיים על הנושא והקמתי את הקרן לעידוד סרטי איכות. אבל אני לא אעשה את זה כל החיים. כל אלה שגומרים את בית-צבי לא חושבים כמובנים פוליטיים.

כרגע סיים לבנון להפיק את הסרט רחובות האתמול. בכימויו של ג'אר נא' מן. הסרט צולם באנגלית, והוא מומן כחלקו לעידי ערוץ 4 של הטלוויזיה הבריטית. הוא כבר נמכר להפצה ב-17 מדינות. הסרט מספר על מיפגש של שרי-החוף של ישראל וארצות-הברית להכנת מיפגש בין ישראלים לפלסטינים. במהלך המגעים נרצח שרי-החוף הישראלי, התומך במיפגש. או מת' חוללת דראמה במערב-ברלין ובירושלים, ש' כוללת את המוסד ואת אש"ף.

זה סרט שצפויות לו תגובות ריגשיות קשות בישראל. "זה הסרט הישראלי השני, אחרי קשר-הדבש, שמציג את דמות ה' ישראלי הרע. בסרטים הישראליים אין גיבור ישראלי רע, תמיד יש גיבור ישראלי מתלבט וגיבור טוב. והנקודה הזו היתה מאוד קשה לעיכול בקשר-הדבש. והיא תהיה קשה לעי' כול ברחובות-האתמול."

לבנון, כמו עושי-קולנוע ישראליים אחרים, הגיע למסקנה קשה שזה כמעט בלתי אפשרי לעשות סרטים בארץ ובעברית, וכך עשה באחרונה שני סרטים עם הצרפתים ושניים עם האנגלים. "אבל כולם סרטים יש' ראליים, על נושאים ישראליים."

כ-10 השנים האחרונות נגע לבנון כמעט בכל תחום השייד לקולנוע בארץ. הוא הקים את הקרן לסרטי איכות, את ביטאון המכוון לקולנוע. הוא הקים את קבוצת קרין (קולנוע ישראלי צעיר). הוא כתב, ביים והפיק כמה סרטים, ביניהם לא לשידור והפנימיה, והקים חברת-הפקה שעשתה שיבועה סרטים נוספים. "מיציתי כל מה שאפשר סביב הקולנוע, והתוצאה של העניין חזרת: מי שרוצה להת' קיים כיוצר-סרטים בארץ חייב ליצור קשר החוצה. אין לו תקומה אם הוא יבזבז את שנותיו רק כאן. אני הראשון הפונה לאירופה ולא לארצות-הברית, כמו כולם. ולדעתי זו שטות לפנות לארצות-הברית, כי האמריקאים לא צריכים אותנו. בכל מיקרה אנחנו משמ' שים רק את-רצילום לסרטים על טרוריסטים. בעוד שאירופה הופכת לכוח-ענק, וזה מוזר שאף אחד לא הלך על זה בארץ. לדעתי זה הכיוון של שנות ה'90."

כרגע עובד יעוד לבנון על פיתוח תסריט לפי הספר קופסה שחורה של עמוס עוז. התסריט נכתב באנגלית, והסרט יצולם באנג' לית. גם המימון אינו ישראלי, "אבל כל הסר' טים שעשיתי הם על נושאים ישראליים. כש' הם נשלחים לפסטיבלים, הם נשלחים גם בסרטים ישראליים. וזה טיבע, כי אני לא אעשה סרט על מילחמת-אירלנד."

"אבל הדבר היחיד שאפשר להגיד בי' ביטחון הוא שהספרנו את השפה העברית כשפה קולנועית. גם באירופה יש להם מאבק של שימור שפה, כי שפת-הקולנוע הבינל' אומית היא אנגלית. אבל באירופה הפיתרון שלהם הוא השקעה ממשלתית מאסיבית. בצרפת הממשלה ממנת 130 סירטי-עלילה בשנה, כדי שמישכו ליצור בצרפתית. פה, כשלא נותנים אגורה, למה מצפים איש לא מעוניין בעברית."

"התקציב לקולנוע הוא 1.5% מההקצבה לתרבות בארץ. לתיאטרון יש 35%. עשיתי תיאטרון זה מיקצוע, סרטים לא. לכן אפשר לראות בזמן האחרון הרבה אנשי-קולנוע עוברים לתיאטרון, כי שם אפשר להתפרנס."

במד'נה

פרשות

כלה

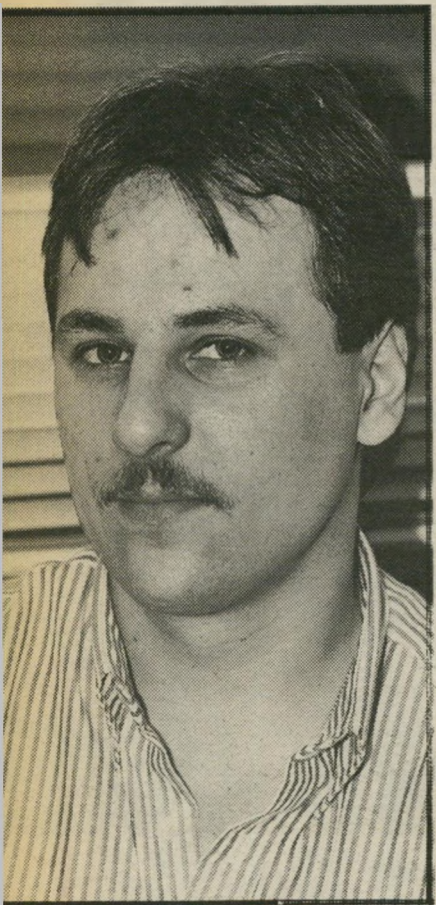
לדמיאניוק

בנו של דמיאניוק

בא להציג את כלתו

לאביו בכלא

ג'ון דמיאניוק הצעיר, הלוקח חלק חשוב בהגנה המישפטית על אביו, הגיע בשבוע ש' עבר לישראל כדי להציג את כלתו לאביו. ג'ון מכיר את לינדה (26), כלכלנית ב' מיקצועה, זה כחמש שנים, מייד לאחר שהתי' חילו מישפטיו של האב כארצות-הברית, והיא



ג'ון דמיאניוק הבן
בנה לכלא

מלווה אותו מאז. השניים החליטו להינשא בפברואר 1990. לינדה היא בת-יבית במישפחת דמיאניוק, ועל כן הפגישה עם האב ככלא לא היוותה כל בעייה. דיברנו כבר הרבה פעמים קודם בטל' פון, ואנחנו בעצם מכירים זה את זה. לכן בפגישה שוחחנו מייד על הכל, אמרת לינדה.

לינדה סירבה להצטלם או למסור את שם מישפחתה, מכיוון שהיא אדם פרטי ואינה רוצה להתפרסם בעניין. אני חושבת שאינני שייכת לפרשת המישפט, ואינני רוצה להת' ערב בה. אשנה את שמי באופן רישמי, כמובן, אבל בעבורתי כבר רכשתי מוניטין בשמי הנוכחי, ולכן לא אחליף אותו בעבורה. כאשר נשאלה לינדה מה היא חושבת על פרשת דמיאניוק, הסבירה כי מאחר שהיא מעורבת זה שנים בעניין, היא חושבת כמו כל המישפחה כי האב חף-מפשע. "זה לא ייתכן שאדם מייחסים לו אשמות נוראות כאלה גידל בנים אדינים ומחונכים כל-כך", היא מצהירה בחיך עדין. לינדה איננה אוקראינית במקורה, והיא פשוט אוהבת את ג'ון.